

ními (§ 13 lit. a) rozl. zák.). Tim není ovšem řešena tato otázka pro obor práva trestního.

Čís. 6937.

Ve sporu o rozluky manželství jest soud povinen rozhodnouti samostatně, zda jeden nebo druhý manžel, zda-li každý z nich, nebo nikdo z obou jest vinen rozloučením manželství, a nemůže do svého rozsudku přejmouti výrok o vině z rozsudku o rozvodu téhož manželství.

Rozvedený manžel dopouští se pohlavním stykem s třetí osobou cizoložství.

(Rozh. ze dne 29. března 1927, Rv I 244/26.)

Žalobě manžela o rozluky manželství vyhověl soud první stolice potud, že uznal na rozluky manželství z viny obou manželů. O dovolací soud k odvolání žalované manželky napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalované manželky.

Důvody:

Dovolatelka opírajíc se o dovolací důvod podle čís. 4 §u 503 c. ř. s., praví sice výslovně, že běže odvolací rozsudek v odpor v celém jeho rozsahu, ale z jejího návrhu dovolacího je zřejmo, že tomu ve skutečnosti není tak, a že napadá odvolací rozsudek, jenž tedy ohledně rozluky nabytí právní moci, pouze v otázce viny na rozluce, domáhajíc se toho, by manželství rozloučeno bylo pouze z výhradně viny žalobcovy. Nesprávné posouzení právní spatřuje v tom, že odvolací soud nepřevzal do svého rozsudku výrok o vině z rozsudku o rozvodu téhož manželství, pokud se týče, že při svém rozhodnutí o vině na rozluce vzal zřetel na cizoložství spáchaná oběma stranami po právoplatnosti rozvodového rozsudku. Ani v tom ani v onom směru není uplatněný dovolací důvod opodstatněn. Poněvadž jde o rozlukovou rozepři, byl soud podle §u 13, poslední odstavec rozlukového zákona a §u 11 nařízení ministerstva spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák. povinen rozhodnouti samostatně, zda jeden nebo druhý manžel, zdali každý z nich, nebo nikdo z obou jest vinen rozloučením manželství, a nemohl přejmouti do svého rozsudku výrok o vině z rozsudku o rozvodu téhož manželství. Měla-li dovolatelka na mysli předpis §u 17. rozl. zákona, sluší uvést, že se tento vztahuje pouze na žádost o rozluky a na řízení v tomto předpisu ustanovené. Ve druhé příčině nelze schváliti dovolatelčin právní názor, že povoleným rozvodem od stolu a lože zanikla také vzájemná povinnost manželů podle §u 90 obč. zák. ku zachování manželské věrnosti, že proto nelze při rozhodování o vině na rozluce bráti zřetel na cizoložství spáchaná oběma stranami po právoplatnosti rozvodového rozsudku. Rozvodem od stolu a lože zanikají pouze taková práva osobní, která nejsou nezbytným důsledkem manželského svazku, tedy zejména manželčina povinnost následovati manžela do jeho by-

dliště a podrobovati se jeho opatřením ve společné domácnosti, jakož i zástupčí moc manželova. Rozvedená manželka nepozbývá však jména a stavovských práv manželových, i po rozvodu trvá manželství dále, jsouc dočasně suspendováno pouze ve příčině manželského společenství, kdežto ohledně ostatních vztahů zůstává zachováno, tedy zejména také ohledně zachovávání manželské věrnosti. Proto odvolací soud právem považoval dovolatelčino cizoložství za její zavinění na rozluce, to tím odůvodněněji, čím pochopitelněji jím byla stížena možnost opětného obnovení přerušného společenství manželského, tedy čím pronikavěji takovým cizoložstvím zasažena byla podstata dosud trvajícího manželství. Taková okolnost ničivá nemohla zůstatí nepovšimnuta rozlukovým soudem, zkoumajším z úřední povinnosti s hlediska zavinění na rozluce všechny okolnosti, které přispěly ke zrušení dosud trávajícího manželstva (srovnej plenární rozhodnutí ze dne 29. března 1927, Pres. 649/26, čís. sb. 6936).

Čís. 6938.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Pokud nepozbyl společník oprávnění k žalobě podle §u 41 zák.

Po zákonu není přípustno prosté jednostranné vystoupení společníka ze společnosti.

(Rozh. ze dne 29. března 1927, Rv I 1107/26.)

Žalobkyně domáhala se na žalované společnosti s r. o., by usnesení valné hromady společnosti ze dne 20. června 1924 byla prohlášena zmatečnými, ježto žalobkyně nebyla k valné hromadě dne 20. června 1924 řádně pozvána a na ní zastoupena, ač byla tehdy společnicí. *Procesní soud první stolice* uznal podle žaloby mimo jiné z těchto důvodů: Žalující strana je k žalobě oprávněna, neboť byla a je společnicí žalované firmy. Její vystoupení z prodejního sdružení neznamená vystoupení ze společnosti. Prodejní sdružení zakládá se na zvláštní smlouvě, která není součástíkou společenské smlouvy žalované společnosti. Okolnost, že podnik žalované firmy byl prodán a že závod se vede na účet kupců, nevylučuje oprávněnost žalující strany, neboť v době podání žaloby koupě ještě nebyla ujednána a není konečně ani ještě dnes provedena, žalující strana trvá ještě jako dříve a v obchodním rejstříku je zapsán jako jediný veřejný společník její Sigmund P., který konečně si vyhradil také nároky a zejména i společenský podíl na žalované firmě. Žalující strana je proto oprávněna pokračovati v podané žalobě, neboť by nebylo tu podmětu, který by na její místo mohl do sporu vstoupiti. Žalující straně přísluší proto právo, býti zvanu ke schůzím žalované společnosti a míti na nich účast. K oprávnění k žalobě nežádá se dle zákona nějaký hmotný zájem, postačí porušení zákonných anebo smluvních práv společníka. Zejména dlužno zdůrazniti, že ani zákon, ani smlouva z 11. března 1919 neznají jednostranné vyloučení společníka, kteréž stanovisko odůvodněno jest ustanovením §u 50 č. 4 cit. zák. (vide Bílý: Společnost s ručením obmezeným stránka 238).